

Це було двічі

Франк Тільє

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Леонід Кононович

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Готель «Бескид» стояв у тій місцині, де долина Арви вужчає, опиняючись у скелястій тіснині за три кілометри на схід від Сагаса. За готелем із сорока шести кімнат височіла стодесятиметрова вапнякова стіна, яка навіть у літню спеку була на три чверті в тіні, вкрита убогою рослинністю і затулена від сонця сіро-білими вершинами Савойських Альп. Там панувала постійна холоднеча, із засніжених верховин спускався потік крижаного повітря, надто ж зараз, у квітні 2008 року, коли весна вочевидь запізнювалася.

Хилилося вже до пів на дванадцяту вечора, коли лейтенант Габрієль Москато з'явився біля стійки реєстрації в одному з тих старосвітських закладів, де стіни були оббиті грубим брунатним покриттям. Колекція різдвяних статуеток, що вишикувалася на полицях, надавала готелю вигляду старого шинку із сумнівною репутацією. Жандарм знав господаря цього двозіркового закладу: Ромуальд Таншон запропонував літню роботу його доньці на два сезони поспіль і взяв її на випробний термін.

Чоловіки потиснули один одному руки. Давненько вже господар «Бескиду» не бачив Габрієля Москато. Вбраний у темно-синю куртку зі зведеним по вуха коміром, височенний лейтенант жандармерії Москато — на зріст він був майже метр дев'яносто — здавалося, постарів років на десять. Скільки часу минуло відтоді, як він востаннє спав?

— Мені шкода, що таке сталося з вашою дочкою,— мовив Ромуальд Таншон.— Від щирого серця сподіваюся, що ви її відшукаєте.

Габрієль Москато вже цілий місяць змушений був терпіти такі фрази в Сагасі — містечку з населенням тринадцять тисяч осіб, тісному, неначе горня, яке запхав поміж гір невідомий засновник. У всіх вуличних закутках, у найменшій крамничці, до якої заходив.

Усе це йому вже в печінках сиділо, але він чемно кивав. Зрештою, люди просто хотіли висловити співчуття.

— Я перевіряю готелі довкола Сагаса, де зупиняються проїздом. Прошу службовців показати список клієнтів, що зупинялися приблизно того числа, коли зникла моя донька. Якщо мені відмовляють, що я можу цілком зрозуміти, то сповіщаю в бригаду, починаються різні офіційні клопотання — і все це ускладнює життя. То як спокійно вирішимо це на місці, всі тільки виграють.

Ромуальд Таншон дістав книгу реєстрації з шухляди за прилавком.

— Про конфіденційність забудьмо. Якщо я можу допомогти...

Він поклав книгу перед Габрієлем і заходився клацати по клавішах комп'ютера.

— Зараз 2008 рік, а я досі не перейшов остаточно на комп'ютерний облік. Ще заношу дані в стару добру книгу реєстрації. Тут усе записано: ім'я, прізвище, дата прибуття і відбуття, спосіб оплати.

Він зняв один з небагатьох ключів, що висіли на стіні. Більшість чужинців, що винаймали житло в Сагасі, відвідували пенітенціарний центр на околиці містечка, де в жахливих умовах утримувалися дві тисячі осіб. Туризму тут і близько не було. Гірськолижні курорти заступала в'язниця, лікарня, окружний суд і жандармерія.

— Я чергуватиму на посту до півночі,— додав Таншон.— Ви можете зайняти двадцять дев'ятий номер і перебувати там, скільки потрібно... Як ітимете, а мене вже не буде, то повісьте ключ на дошку, а книгу реєстрації покладіть на прилавок.

— Дякую, Ромуальде.

Губи господаря готелю занепокоєно стислися під його великими чорними вусами, де почало пробиватися кілька сивих волосин. Що вдієш, сорокаріччя нікого не щадить.

— Це найменше, що можу я зробити. Мені подобається Жулі. Такого ніколи не повинно було статися. Злапайте виродка, який це вчинив.

Він показав великим пальцем на двері позаду себе.

— Якщо буду потрібен, дзвоніть.

Габріель піднявся на третій поверх. Пахло лакованим деревом, утім, вогкість теж відчувалася. Ночівля в такому місці викликала б депресію в будь-якого фахівця з позитивної психології. Вікно двадцять дев'ятого номера виходило на скелю — до неї було двадцять метрів. Габріель марно зводив очі — не видно жодного проблиску зір. Тільки непроглядна фортеця пітьми, за якою вчувалися відчайдушні крики його доньки.

Тридцять два дні пекла — й досі жодних новин. Жулі не повернулася додому надвечір місяць тому. Її гірський велосипед знайшли вранці 9 березня, наступного дня після зникнення, на краю густого модринового лісу, що сягав верховин. Жулі тричі за тиждень тренувалася на схилах, щоб приготуватися до перегонів, які мали відбутися у липні в Шамоні. Експерти з'ясували, що сімнадцятирічна дівчина, спускаючись, різко загальмувала за п'ятдесят метрів від посипаної жорствою стоянки, на схилі між Сагасом і Альбіоном. Її велосипед стояв прихилений до дерева наприкінці гальмівного сліду.

Вівчарки малінуа з кінологічної бригади згубили її слід поблизу стоянки. Жулі була проста дівчина, донька жандарма і медсестри. Дитя гір, що полюбляло шахи, природу й кіно і завжди ходило з фотоапаратом чи цифровою відеокамерою. Вертольоти, десятки піших пошуковців прочесали ліс, кручі, плоскогір'я. Водолази обстежили дно річки, всі перепони у воді — пні, стовбури дерев, залізачця, що могло затримати тіло.

Крім пошуків на території, група із шести жандармів, до якої входив і Габріель, опитала друзів Жулі та її шкільних приятелів.

Простежили весь її день по хвилинах, зібрали всі записи з камер відеоспостереження, проаналізували всі телефонні дзвінки, номер за номером. Увечері, у вільний час, коли інші жандарми вже повернулися до своїх родин, Габріель сам обходив гостьові будинки, хостели й готелі. Опитував управителів або проглядав списки постояльців і переписував у блокнот дані. Викрадач, якщо, звичайно, це викрадення, міг виявитися місцевим парубком, жити в лісі чи в горах, але міг бути і випадковим мандрівником. Не можна було нехтувати жодним слідом.

Двадцять дев'ятий номер мав спартанський вигляд. Стола в кімнаті не було, стояв тільки один стілець. Дротовий телефон, тьмяні штори, недолуга ванна кімната з унітазом біля душу. Без телевізора, зате маленький холодильник був щедро завантажений міцними напоями.

Жулі готувала в цьому готелі сніданки, чистила цей старий килим. Габріель уявив, як вона збирала простирадла і рушники. Не найкраща робота на світі, але вона змогла заробити кишенькові гроші й придбала цифрову відеокамеру. Її, власне, також долучили до справи два тижні тому як речовий доказ. Габріель не зміг проглянути картки пам'яті, бо її не виявилось в слоті пристрою. Може, ця деталь ні про що й не свідчила, Жулі могла просто загубити картку або ж викинути через її несправність. У кожному разі картки не було на місці, й це слід було принаймні зазначити. У справах про зникнення кожна незвична річ спричинялася до численних версій тлумачення. Кожна версія породжувала наступну, поглинаючи час, гроші й людські ресурси.

Габріель Москато зсунув штори, сів на ліжку і з полегшенням зняв військові черевики. Мізинець на правій нозі кровив, стільки чоловік виходив Сагасом. Із мобільника послав повідомлення дружині — попередив, що повернеться пізно. Утім, вона не прочитає його, бо спить під дією антидепресантів.

Він ласо зиркнув на мінібар, але цього вечора поклав собі не пити. Був геть виснажений, то натиснув великими пальцями на очні яблука, потім знайшов у книзі реєстрації записи, датовані п'ятим березня, за три дні до трагедії. Габріель уважно переписав дані всіх постояльців, які проживали в готелі за останні сімдесят дві години. Згодом він перевірить інформацію про кожного в базі, а якщо буде потрібно, зв'яжеться особисто. Копітка невдячна праця, але це треба було зробити.

— Я знайду тебе, Жулі. Присягаюся, що знайду.

Де була його дочка? Що це за гальмівний слід за п'ятдесят метрів до стоянки? Зустріла вона когось знайомого? Укинули її тіло в озеро, прив'язавши до нього тягар, чи, може, утримували в якомусь мерзеному льоху за сто кілометрів звідси? Габріель знав моторошну статистику зниклих безвісти. Убивця-час, що ламає волю і знищує надію навіть у найстійкіших. Минуть місяці, роки — і від його дочки, може, залишиться тільки ім'я, яке прозвучало вигуком у самісінькому серці гір.

Написавши три сторінки, він відчув, як його охопила втома. Спробував опиратися їй, та марно, тож ліг на застелене ліжко й заплавав. Плакав він майже кожного вечора, часом пригорнувшись до дружини, деколи скрутившись клубком у кутку.

Чи так багато думав він про свою дитину, коли вона була тут? Чи так любив її, як зараз, коли вона зникла? Габріель не знав. Попереднього життя для нього вже не існувало. Прийдешнє буде тільки мукою. Хоч куди приведе його пошук, їхнє життя назавжди зміниться, воно буде сплюндроване, висушене пролитими сльозами. Очі його заплющилися під гнітом смутку минулих днів.

Розплющилися знову, коли Габріеля збудив глухий шум. Щось гупнуло в шибку.

Габріель, хитаючись, підвівся, голова йшла обертом. Почвалав до прохилених зашкленних дверей. Що це з ним діється? Пройшов

крізь двері — і опинився на асфальті стоянки за готелем. Незбагненно! Логіка підказувала, що на третьому поверсі не могло бути дверей, які ведуть надвір.

Зненацька ліве плече прошив гострий біль. Птах, ударившись, впав йому під ноги з напіврозтуленим жовтим дзьобом. Габрієль не міг пояснити собі того, що бачив. Іще один птах — нещасна грудочка пір'я — лежав трохи далі.

Від шалених ударів зненацька задудоніли кузови автомобілів, заторохтіла черепиця на покрівлі. Люди в піжамах повисипали зі своїх кімнат, позадиравши до неба заспані обличчя. Невеликі чорні ракети десятками виринали з пільми — і розбивались зі звуками розчавленої плоті. Приголомшений Габрієль пішов у свій номер, а його сусід у піжамі знай горлав йому просто у вухо: «Ви бачили це? Бачили таке? Це апокаліпсис!».

Атож, Габрієль бачив це. Авжеж, бачив.

То була злива з мертвих птахів.

2

Ще не зовсім прокинувшись, Габрієль розтулив повіки й відчув у роті смак, наче вчора перепив. Його тіло, що скидалося на велику комаху, лежало поперек ліжка на животі, розкинувши руки серед зім'ятих простирадл. Він облизав губи і насилу повернув голову. Радіогодинник ліворуч показував 11:11.

Габрієль щось пробурмотів у подушку, досі охоплений відгомонами жахливого марення. Ті неживі птахи, що падали з неба, розбиваючись об асфальт і капоти автомобілів...

Від цієї думки він здригнувся. Відколи зникла Жулі, марення поверталися до нього з такою силою і такі були реальні... Підвівшись, жандарм відчув, що голова його тяжка, наче в ній зосередилася вся кров тіла. Йому потрібно було секунд із двадцять, щоб усе згадати.

«Готель... Двадцять дев'ятий номер... Книга реєстрації...»

У вікно стукотів дрібний дощ непогожої весняної днини. Габрієль роззирнувся. Не побачив ні свого телефону, ні книги реєстрації, ні записника. На підлозі — сумка із чоловічими речами, що йому не належать. На спинці стільця шкіряна куртка, а на столику біля узголів'я окуляри в чорній оправі. Де він поклав свою синю куртку? Чому замість військових черевиків на ньому грубі замшеві чоботи ковбойського стилю?

Надворі почувся гуркіт мотора. Габрієль підійшов до вікна і з жахом побачив, що його марення було реальністю. Десятки чи навіть сотні птахів устеляли асфальт. Як і вночі, він штовхнув стулку дверей,— власне, вони були прохилені,— і нагнувся, щоб торкнутися пучками пальців найближчого птаха. Крихітне тільки було холодне, очі вкриті сіривою плівкою. Він випростався, не ймучи віри самому собі.

Тільки зараз він збагнув, що перебуває на першому поверсі — на два поверхи нижче, ніж напередодні. Двері, крізь які він щойно пройшов, давали змогу увійти і вийти, не проходячи повз стійку реєстрації, як у мотелях. Він кинувся до столика біля узголів'я, на якому лежав ключ із великим брелоком. На білій кулі значився номер 7.

«Гаразд, гаразд... Треба спокійно все обдумати».

Вочевидь, він — не в своєму номері. Заснув у двадцять дев'ятому — а прокинувся в номері невідомого чоловіка. Можливо, його спіткав епізод лунатизму? І в тому зміненому стані свідомості він став свідком незбагненої масової загибелі птахів — видовища, гідного фільму Гічкока,— а потім прокинувся.

Габрієль перевірів мінібар — цілий. Отже, він не пив. Або ж хильнув у попередньому номері, перш ніж вештатися коридорами, а потім відчинив перші-ліпші двері? Такого з ним іще ніколи не бувало, але колеги вже давно казали йому трохи пригальмувати.

Зникнення дочки, перевтома, брак сну — усе разом, либонь, спричинилося до того, що в мізках у нього сталося коротке замикання. Проте певне було одне: існувало раціональне пояснення цієї ситуації.

Босоніж піднявся він на третій поверх, думаючи собі: якщо частину ночі він провів у сьомому номері, то куди подівся чоловік, який його займав? Чому той ковбой покинув свої речі? Двадцять дев'ятий номер, що містився наприкінці коридору, був замкнений на ключ. Габріель постукав, та безуспішно. Заповідався ще один кепський день.

Він повернувся вниз, до тієї кімнати, зняв слухавку готельного телефону і набрав номер свого напарника. Потрапив на автовідповідач і надиктував повідомлення:

«Еге ж, Полло, це я. Ти не повіриш! Я заснув у готелі “Бескид”, а вночі була ціла злива мертвих птахів. Сотні птахів, що падали з неба, мов град! Словом, я планую прибути в бригаду за пів години. Якщо, звісно, знайду свої речі... Потім поясню. Tschüs-tschüss!».

Одразу ж зателефонував і дружині. Голос робота сповістив, що такого номера не існує. Він набрав іще раз, упевнившись, що натиснув потрібні клавіші. Та сама відповідь.

— Що за халепа?

Подався коридором до рецепції, там сорокарічна жінка розмовляла по телефону. Вона поклала слухавку й кинула короткий погляд на його босі ноги.

— Не тільки нас засипало мертвими птахами,— сказала вона голосом, у якому досі вчувалася паніка.— Таке було довкола готелю і сягнуло віадука, на в'їзді до Сагаса. Я ще ніколи такого не бачила. Це, мабуть, із колонії.

— З якої колонії?

— Ви ж, напевне, помітили її, коли їхали вчора, еге? Колонія шпаків, що сидять на берегах Арви.

Побачивши, як Габріель витріщив очі, вона вирішила, що краще пояснити детальніше.

— Експерти вважають, що понад сімсот тисяч птахів мігрують із Північної Європи до Іспанії. Три дні тому вони дісталися нашого міста. Вони окреслюють чудернацькі фігури в небі, а їхній щебет чути на сотні метрів довкруги. Якщо вийдете надвір і добре прислухаєтеся, то самі упевнитесь в цьому.

Вона бачила, що Габріель нічого не втямив, але не наполягала.

— Я можу вам допомогти? Може, двері заклацнулися — й ви лишилися в коридорі?

— Ні, це не те. Учора ввечері пан Таншон дав мені ключі від двадцять дев'ятого номера приблизно... о котрій — не пам'ятаю, принаймні було пізно. А розплющив очі я в сьомому номері, з речами, що були не мої. Я подумав собі, може, в мене стався напад лунатизму абощо.

Вона обернулася до ключів на стіні. Зняла один.

— То ви спустилися з третього поверху на перший, не помітивши цього? Простягнувши руки вперед, мов зомбі? І ввійшли до чужого номера?

— Я не бачу іншого пояснення.

— А де ж був клієнт із сьомого номера? У двадцять дев'ятому?

— Можливо.

— Неможливо, бо ключ від двадцять дев'ятого номера — на місці. Хіба тільки я могла не помітити, як постоялець повісив його... Перепрошую, щось я досі шокована після цієї пташиної історії.

Габріель дедалі дужче губився. Наприклад, він не пам'ятав, чи стояло так багато різдвяних фігурок на етажерці й чи були вони настільки бридкі. Він був переконаний, що ніколи не бачив того фальшивого годинника, — скопійованого з картини Сальвадора Далі «Постійність пам'яті», — що спливав, наче м'який сир, на розі

стійки реєстрації. Та й екран комп'ютера був більший і тонший, ніж напередодні.

Від тих деталей йому стало не по собі. Усе видавалося йому разом і подібним, і різним, наче він ішов між двома світами. Жінка поклала перед ним ключ від двадцять дев'ятого номера і зацокотіла по клавішах.

Поглянувши на екран, вона запитально звела на нього очі.

— Ні, ні, тут якийсь непорозуміння. Номер, у якому ви прокинулися, був зарезервований таким собі Волтером Гафіном на одну ніч, і гість іще не виписався з готелю. Отже, він досі тут або ж пішов поглянути на те, що сталося з птахами, але має повернутися. Зате я не бачу, щоб був зайнятий той номер, про який ви кажете, що заплатили за нього.

Габріель поворушив мізинцями босих ніг на кахлях. Він прагнув тільки одного: якомога хутчій покинути цей пекельний заклад і повернутися в бригаду. Позаду вже стояла якась клієнтка з наплічником. Молода, чорнява, вся в татуваннях. З усього видно було, що приїхала побачитися з котримось в'язнем.

— Це тому, що пан Таншон не записав мене ні в книгу реєстрації, ні в комп'ютерну базу. Він просто так надав мені кімнату на кілька годин. Я мав повісити ключа на дошку, перш ніж піти, але заснув у номері.

— Ромуальд... безоплатно надав кімнату? Та я швидше повірю в те, що веган з'їв антрекот.

— Послухайте, так можна цілий день переливати з пустого в порожнє. Дайте мені той ключ, щоб я забрав мої речі. Я поверну його вам за п'ять хвилин.

Жінка неохоче простягнула йому ключ і звернулася до дівчини, яка вже почала виявляти нетерпіння. Габріель пішов на третій поверх, він був геть знервований. Що вона сказала? «Веган з'їв антрекот»? Він скоро здуріє від цього готелю!

Габрієль відімкнув двері й увійшов до двадцять дев'ятого номера. Кімната порожня, ліжко застелене, штори запнуті. Пахло засобами для прибирання і дезодорантом. Він перетнув кімнату, підійшов до вікна. Скеля... Внизу темно-червоні сліди від птахів... Він стояв саме на цьому місці, перш ніж заснути, це точно. Потім сів на ліжку і старанно переписував із книги реєстрації дані клієнтів.

Заирнув під ліжко, у шухляду столика біля узголів'я, сподіваючись, що покоївка поклала туди його речі. Де той клятий записник? А форма жандарма? І що зробили з його військовими черевиками?

Коли Габрієль увійшов до ванної кімнати, відображення, яке постало перед ним у дзеркалі, мовби дало йому ляпаса.

То був не він.

3

Утупившись у люстро, Габрієль приголомшено розглядав свого візаві.

Ні, це був таки він, але зовсім інший: голова цілком поголена, борідка з сивиною, «гусячі лапки» в кутиках очей і три горизонтальні зморшки на лобі. Він притулив долоні до щік, пальці ковзнули до підборіддя, де шкіра трохи обвисла, до шиї з розкиданими подекуди сивими волосинами.

Він, але набагато старший.

Габрієль заточився і, щоб не впасти, схопився за край умивальниці. Ніколи не бачив він светра з темно-синьої вовни, що був зараз на ньому. Джинси були іншого крою. Тіло було худорлявіше, тонше, ключиці випиналися, а на шиї вимальовувалося сухожилля.

Він ошелешено позадкував, йому раптом спливла в голові абсурдна думка, що треба пошукати своє волосся в смітниці або ж у зливному отворі душі. Хто поголив йому голову? Для чого? Що

сталося з його тілом?

Не витерпів, щоб не підступитися знову до дзеркала й не розгладити обличчя, щоб усунути зморшки. Ці очі, що скидаються на ядра мигдалю, ці губи блідо-червоної барви були такі його. Він не марив. Надто реальне було воно, він усе усвідомлював. Габріель остаточно прокинувся, і той чоловік, із яким він зустрівся поглядом, був таки він сам.

Голова його запаморочилася. Він закотив светр, глянув на свій живіт, на випнуті клубові кістки, на трохи розтягнену шкіру внизу живота. Власна анатомія жахнула його. На шії помітив шнурок, до якого був почеплений ключ зі складною борідкою. Габріель помацав його, спробував згадати причину, з якої він опинився у нього на грудях. Марно. Охоплений панікою, він вибіг у коридор і натрапив на чолов'ягу, що котив поперед себе візок, ущерть напханий білизнами.

— Це ви прибирали у двадцять дев'ятому номері? Там був записник, мобільник і моя жандармська куртка з документами в кишені.

Чолов'яга, здається, збився з пантелику. Було йому років сорок, голова лиса, чоло плескате, мов сковорідка. Волохаті плечі й передпліччя, дужі, мов у регбіста. На білій футболці — червоно-білий малюнок електрогітари. Він пильно подивився на Габріеля:

— Що ти тут корчиш?

— Ми знайомі?

Чолов'яга був одного зросту з Габріелем, але кремезніший; він глянув на його босі ноги, перевів погляд на обличчя. Очі його були мов дві темні хмарини на грозовому небі. Урешті нахилив голову і перевірів у своєму робочому графіку.

— Ще й як були знайомі, авжеж. Ти дивиєш мене. Ні, я не заходив до двадцять дев'ятого номера, цієї ночі в ньому ніхто не

зупинявся.

Похилившись і не сказавши більше ні слова, попрямував зі своїм візком по коридору і зник за дверима, навіть не глянувши на нього. Що за блискавки з громами в очах і тон, сповнений докорів? Чолов'яга сказав: «Ще й як були знайомі». Чому в минулому часі?..

Габріель спустився до кімнати, в якій прокинувся, і понишпоров у спортивній сумці. Плавки, шкарпетки, однотонна синя футболка, туалетний несесер, більш нічого. В одній із кишень шкіряної куртки була запальничка з викарбуваною на ній вовчою головою; у другій коробочка з кнопкою, до якої почеплено три ключі, один від автомобіля. Німецької марки. Він нахилився до чобіт. Сорок четвертий. Майже його розмір — він носив сорок третій. Тремтячою рукою взяв окуляри. Підходили пречудово, але не змінювали зору: він добре бачив хоч із ними, хоч без них.

Усе це не мало ніякого сенсу.

Габріель сів. Ось він прокинеться і вийде з цього довгого, цього нескінченного тунелю маячні. Він вештався у цьому проклятому місці, як у найгірших фільмах жаху. У реальності не було зливи птахів. Може, навіть дочка його не зникала, а чекає на нього вдома. Вони зіграють з нею в шахи або поїдуть удвох на велосипедах гірськими стежками і лісами.

Він спробував знову зателефонувати колезі, Полеві, потім дружині, та марно. «Номер не існує». Гаразд. Це входить до пакету «Маячня».

Не може бути й мови, щоб ходити босоніж цими коридорами. Він надів шкарпетки, які дістав із сумки, взув ті жакливі, але зручні чоботи. Тяжка шкіряна куртка з баранячим коміром була завелика, але сиділа добре. Віддасть ці речі господареві, коли все з'ясується.

За хвилю він прямував до стійки реєстрації, горло його стиснулося, у руці він тримав дві в'язки ключів.

— То ви врешті знайшли ваші речі? — спитала та жінка.

— Волтер Гафін іще не з'явився?

— Ні.

— Мені треба поговорити з Ромуальдом Таншоном.

— Мені шкода, але він поїхав на цілий день у Ліон, зустрічається з партнерами для запровадження платформи онлайн-бронювання. Треба працювати й для інших відвідувачів, крім родин в'язнів. Сагас — містечко глухе, але ж околиці прегарні. Та й лижні ку...

— Послухайте,— урвав він її,— я лейтенант Габрієль Москато, місцевий жандарм. Знав пана Таншона, моя дочка працювала в цьому готелі останні два літа. Я прийшов сюди вчора ввечері, узяв книгу реєстрації прибуття і вибуття гостей, і...

— Габрієль Москато? Ви... ви батько тієї дівчини, якої так і не знайшли?

— Ми мобілізували всі наші сили, пошуки тривають. Минув лиш місяць, і ми її знайдемо.

Жінка похитала головою і з подивом глянула на нього.

— Місяць? Але ж... Яку дату ви маєте на увазі?

Він подумав.

— Дев'яте... може, десяте... авжеж, десяте квітня. Сьогодні четвер, десяте квітня.

— Десяте квітня? А якого року?

— 2008-го.

Вона довго незмигну дивилася на нього, а потім відказала голосом, що заскреготів у Габрієлевих вухах, немов твердий діамант по склу:

— Але сьогодні 6 листопада 2020 року. Вже дванадцять років минуло, як зникла ваша донька.

...

Франк Тільє. Це було двічі — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Це було двічі».
nashaknyga.com.ua